

Пролътъ иде

Зимата съ дългите нощи и студени дни незабелязано си отиде. Прегърбена, изцапана, грозна и умърлушена, въ своята вехта колесница теглена от нъколко мършави елена, тя събра втроеветъ, мъглигъ, вихрушкитъ и недоволна си заминава.

Отъ нъколко седмици времето се стопли!

Сутринъ слънцето се показва огнено червено на хоризонта. Природата се съживи. Дърветата налѣха жпкитъ си. Посѣвитъ се раззелениха. Тревичкитъ показаха крехитъ си стебълца надъ земята. Изъ шубрацитъ срамежливо наднича теменугата. По полето сж се плъзнали работници. Тѣ, съ усмивка на уста работятъ и се радватъ на слънчевата благотворна грѣйка. Игривитъ лжи на слънцето скжсватъ бѣлата риза на балкана, която му бѣ подарила баба Зима. Сега той ще се облече въ зелена риза, съ пѣстри цвѣтя. Кокичето и минзухаргъ, предвесници на пролътъта, отдавна сж излѣзли надъ земята. Тѣ първи ни съобщиха, че тя скоро ще дойде и че е на път. Млада, гиздава, въ златна колесница, предвождана отъ сладкопойни птички, лястовички, щъркели и др.

Съ голѣма радостъ и необикновено вълнение я чакаме да дойде — китната пролътъ.

Съ почитъ:

Мария п. П. Арнаудова
ученичка отъ 1-6 класъ
село Динката, Пазарджишко

Изгледъ отъ с. Мирково

ДУХНИ ВЪТРЕ!

**Вѣтре, вѣтре, я духни,
облацитъ прогони, —
този дъждъ студенъ да спре,
слънчицето да изгрѣй. —**

**Надъ села и равнини
да настѣпятъ ясни дни,
съ лястовичитъ ята,
да пристигне пролътъта. —**

**Презъ прозорци и врати
въ стаятъ да долети,
спящитъ деца въ зори,
съ розовъ блѣсъкъ да покрѣй.**

**Хубавитъ имъ чела,
да докосне тя съ крила,
а заспалитъ очи
да цѣлуне съсъ лжчи.**

**И събудени отъ сънь,
да погледнатъ тѣ навънъ
и да викнатъ съ веселъ гласъ:
— пролътъ е дошла у насъ!**

Е. Багряна

ПОЩА

Решили задачи отъ миналитъ броеве:

Дако М. Цанковъ.

Петъръ Ст. Желѣзаровъ, IV отд. с. Бѣглежъ, Плѣвенско.

Тотю Ив. Кондоровъ, III кл., с. Вѣренъ, Чирпанско.

Христо Николовъ, IV отд.

Спасъ Колевъ Ивановъ, с. Кръшно, Поповско.

Иванъ Р. Славовски, III кл., с. Патрешъ,

Ето Д. Ивановъ Иордановъ, III кл., с. Голецъ.

Илия Цвѣтковъ, II кл., с. Безденица, Фердинандско.

Петъръ Драндаревски, III кл., с. Вѣренъ, Чирпанско.

Манолъ Сърбовъ, I кл., с. Костандово, Чепинско.

Владимиръ Борисовъ, с. Староселци, Плѣвенско.

Салора М. Леви, II кл., София.

Мончо Цв. Мончевъ, II кл., с. Брѣстовецъ, Плѣвенско.

ЗАДАЧИ

Тукъ имаме единъ квадратъ, раздѣленъ на 9 по-малки квадратчета. Напишете съ цифри отъ 0 до 8 въ всѣко едно квадратче, но тѣй, че сборътъ отъ цифритъ хоризонтално и вертикално да излиза все 12.

—
Име съмъ на градъ въ Гърция. Махнете ли най-задната буква, ставамъ име на домашно животно.

—
Име съмъ на градъ въ България, махнете ли последнитъ три букви ставамъ плодъ.

—
Име съмъ на градъ въ България, махнете ли първитъ три букви, ставамъ течность за освѣтление.

—
Име съмъ на градъ въ Добруджа, махнете ли последнитъ две букви ставамъ име на човѣкъ.

—
Име съмъ на часть отъ оржие, махнете ли последната буква, и после го прочетете обратно, ще получите ненормално сжщество.

—
Име съмъ на мжжъ, прочетете ли ме обратно ще получите модерна игра (единъ видъ ржченица).

НАУЧНИ ВЕСТИ

— Когато удряме съ огниво о кремъкъ, отдѣлящитъ се искри не сж нищо друго, освенъ откъснати частици отъ стоманата, които при триенето свѣтватъ силно.

— При силно охлаждане и голѣмо налѣгане (сгжстяване), въздухътъ се втечнява.

гъ сестрички. Учителътъ го успокои, че сега лѣкарството се дава само за гумичка, моливъ и перодръжка.

При това условие всички се съгласиха да вкусятъ отъ горчивото лѣкарство и единъ презъ другъ се надпреваряха да ставатъ.

Стоеше неподвиженъ на чина си само Ваньо. Нъщо, сякашъ, го бѣ стиснало за гърлото и не му позволяваше да диша спокойно. „Дали учителътъ се шегува, или пѣкъ наистина крадцитъ се надуватъ отъ това проклето лѣкарство?“

Това си мислеше той и се чудеше дали да вкуси, или не. Най-после, решително стана и като се пристори на съвсемъ спокоенъ, геройски погълна червената горчива капчица.

Учителътъ започна да предава новъ урокъ. Ваньо нищичко не чу отъ него.

* * *

Звънецътъ удари за излизане на обѣдъ. Всички втораци весело и живо заразправяха на своитъ по-голѣми другари за чудното лѣкарство. Мълчеше само Ваньо. Той бързо напустна учили-

щето и тичешкомъ се запжти къмъ дома си.

Върви изъ улицитъ той а ржката му е постоянно на корема.

Влѣзе въ кжщи, блѣденъ и смутенъ. Отказа и да обѣдва.

— Въ такива случаи — мисли си той — все ще си е по-добре, да не се трупа стомаха и съ храна. А възможно е, надуването да започне скоро. Той дори нѣма и да вечеря. Отъ гладъ лесно не се мре, но — надуването, вижъ, това е вече друго нъщо...

Отиде Ваньо въ градинката, седна на счупеното столче и запипа пакъ корема си. Нѣма още, но сигурно ще почне... Това червено, горчиво лѣкарство не бѣше току-тѣй за нищо...

Слънцето клони къмъ залѣзъ. Скоро ще мръкне. Всички ще легнатъ да спятъ. И Ваньо ще легне. Може ли безъ сънь?

Е, добре! Представете си, че легне! Заспи, напимѣр! Изведнажъ, усъща, че се е надулъ като гайда. Не може и да вика... Всички спятъ. А после... Бу-умъ! и толкозъ. Свърши се съ Ваньо!

Но, я нека действува до като има още време! Ще иде той у дома на

учителя, ще почука на вратата и ще си признае. Ще го моли за прошка. Ще се закълне, че никога вече нѣма да краде. Ще му поиска друго лѣкарство, за спадане въ случай че се надуе.

Ами ако учителътъ го изпѣди най-позорно? Ами ако го предаде на стражаръ? Тогава ето ти още по-голѣма беда: ще го затворятъ. А затворъ е това, не е шегя. Никого при него нѣма да оставятъ. Презъ нощъта, вижъ, че се надулъ и пукналъ като бомба.

Мисли, мисли Ваньо, и най-после реши. Цѣлото свое нещастие да открие на майка си. Тя разбра цѣлата работа, хвана го за ржката и — право при учителя.

— Заповѣдайте, заповѣдайте! — посрещна ги още отъ вратата той. — Азъ очаквахъ Ваня. Какъ е той? Започна ли да се надува вече? Добре, че дойдохте навреме... иначе, незная какъ ще го спасите...

Ваньо съ сълзи на очи призна грѣха си и даде клетва, че никога презъ живота си нѣма да краде.

Митко Стояновъ